

Politețe (maniere)

Un gând despre Domnul Isus

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 10.10.2019, Actualizat: 10.10.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 15.2,3

Romani 15.2,3: Fiecare dintre noi să placă aproapelui său spre bine, pentru zidire. Pentru că și Hristos nu Și-a plăcut lui Însuși.

Am remarcat că noi pretutindeni putem observa că Domnul niciodată nu a vrut să ofere ucenicilor Său numai un act de politețe. Domnul nu a făcut niciodată aceasta: dimpotrivă, sunt sigur că El a lăsat să treacă multe ocazii mici fără să le arate un act de politețe sau să Se facă iubit sau să aibă un favor. El nu a căutat să fie plăcut, și cu toate acestea El i-a captivat în modul cel mai puternic. Aceasta a avut urmări binecuvântate. Dacă un om procedează în felul acesta, atunci aceasta este întotdeauna un semn de tărie morală.

Se spune: „Dacă urmărim să fim plăcuți, rar nu vom reuși aceasta.” Aceasta este fără îndoială adevărat, dar nimic nu este mai reprobabil decât aceasta. Prin aceasta facem o creatură – unul ca noi - să fie o ființă mai superioară. Ne comportăm așa ca și cum viața noastră ar depinde de buna-voință a acestuia, cu toate că viața noastră depinde de Dumnezeu și numai de El.

Dar dacă dimpotrivă emanăm această forță de atracție, că se are deplină încredere în noi; dacă alții ne prețuiesc și ne iubesc, fără ca aceasta să fi fost măcar o singură clipă intenția noastră – aceasta este cu adevărat un lucru mare. Așa ceva se poate explica numai prin revărsarea permanentă a dragostei dezinteresate. Această dragoste arată altora că noi avem în vedere „în faptă și adevăr” interesele lor, binele lor și binecuvântarea lor și le căutăm din inimă. Așa era Domnul. Nimic din ceea ce El a făcut nu arăta că El voia *să le fie plăcut*. Însă tot ce a făcut El mărturisea că El urmărea *să-i binecuvânteze*.

Spun încă o dată: eu cred că El a lăsat să treacă multe ocazii mici fără să le arate un act de politețe sau să Se facă iubit sau să aibă un favor. Și totuși El i-a întâmpinat în multe cazuri cu dragoste și purtare de grijă, unde *noi* nu am fi fost de acord. Ambele comportări, atât una cât și cealaltă, rezultau din desăvârșirea morală a Lui. Așa cum mulțumirea de sine era ceva străin de ființa Lui, că El nu a căutat nici o elogiere, la fel și indignarea nu și-a avut locul în El, așa ca El să fi condamnat prea repede pe cineva. El nu putea fi determinat să fie îndurător nici prin lingușire și nici provocat să acționeze lipsit de dragoste.

Să studiem Luca 22.24-30. Ucenicii tocmai au lăsat să se vadă natura lor arogantă, prin aceea că s-au certat pentru locul cel mai înalt în Împărăție. El îi corectează desigur, dar nu rămâne mult timp la acest subiect. În loc de aceasta El lasă altceva să determine inima și gândurile Lui, prin aceea că manifestă respect față de ei: „Iar *voi* sunteți aceia care ați rămas mereu cu Mine în încercările Mele” [Luca 22.28]. Era acum momentul potrivit să le amintească acest fapt? Era momentul potrivit să-i pună într-o astfel de lumină și să-i privească stând în ea? Nu, acesta nu era un mod *natural* de a proceda – dar pentru Isus era momentul potrivit. Și El este modelul nostru, pentru ca noi să călcăm pe urmele Lui și să devenim părtași felului Lui de a gândi. Această întâmplare mică trebuie să ne fie model de comportare: *Fapta de moment nu trebuie să determine atitudinea noastră cu privire la comportarea plină de respect a unuia cu altul.*

Probabil în ceea ce are loc joacă un rol pornirile rele sau naturale – ca în cazul acesta. Dar este de asemenea posibil – ca aici –, că este fapta aceluia în care este mult din valoarea mare a Duhului. Acesta este cel mai prețios ar trebui să-l păstrăm mai mult în vedere. Aceasta ar trebui să determine gândurile noastre, chiar și atunci când vedem ce este rău! Aceasta ar putea părea ciudat. Da, căci dragostea divină, care nu caută folosul ei, merge pe căi ciudate. Acesta este rolul nostru ca pelerini și străini pe o scenă unde egoismul ia multe forme diferite.

Nu este bine ca întotdeauna să fi înțeleș. Iosif nu a vorbit prietenește cu frații lui, atunci când lor le-a mers rău. Dar Iosif nu s-a adaptat la împrejurări, căci el căuta binele cel mai mare al fraților. El voia să-i *binecuvânteze* și nu să le *placă*. Isus a spus lui Toma tocmai în momentul când el a arătat căința lui, că este un domeniu mult mai binecuvântat, la care el nu avea acces. Însă Isus a spus întotdeauna adevărul curat, El este drept față de noi toți, El era drept chiar și față de Toma – cu toate că El ar fi putut să Se lase înșelat prin cuvinte măgulitoare [prin mărturia lui Toma]. Așa cum Iosif [a slujit fraților lui], la fel a slujit Isus lui Toma și nu a slujit momentului sau ocaziei.

Ah, ce desăvârșire! Cât de curat a fost El în căile gândurilor Lui, cât de curată a fost și lucrarea Lui în lumea aceasta! Ah, frumusețea a tot ce dragostea face sau spune! Noi vom înțelege toate acestea cândva, când ni se vor deschide orizonturi pentru care noi acum suntem incapabili să le recunoaștem. Prin atitudinea noastră orientată spre eul propriu nu înțelegem acțiunea dragostei și așteptăm bucurii, care nu ne sunt dăruite, dacă nu suntem luați în seamă. În realitate luăm cu noi un câștig mare, care rămâne – în timp ce noi ne-am așteptat numai la o trăire plăcută, de scurt timp!

Ah, dacă am poseda mai mult din această dragoste „în faptă și adevăr”, care *are în vedere* binele care rămâne al altora și care poate renunța la recunoștință în favoarea îmbogățirii altora.

Tradus de la: [Gefälligkeiten](#)

Titlul original: „A thought on the Lord Jesus“
din *The Remembrancer*, vol. 1, 1891, pag. 22–26.

Traducere: Ion Simionescu